

**Особено мнение
на съдията Мария Павлова по к.д. № 6 от 2006 г.**

Решението е неправилно според мен, защото не е обоснована тезата, отразена в диспозитива, че новосъздадената ал. 4 на чл. 129 от Конституцията води до промяна на формата на управление на държавата, поради което изменението е било от компетентност на Великото Народно събрание според чл. 158, т. 3 от Конституцията. В решението принципът за разделение на властите не е изяснен в смисъла, в който досега е бил прилаган от Конституционния съд не само като разграничение на правомощията на трите власти, но и като взаимодействие и сътрудничество между тях за взаимно възпиране от закононарушения.

В решението се споменава за дисбаланс между властите по чл. 8 от Конституцията, което не е убедително. Няма дисбаланс поради това, че Народното събрание определя бюджета на съдебната власт и заплатите на длъжностните лица от нея се определят от други органи, защото тези правила важат за всички държавни органи и магистратите не могат да бъдат в привилегировано положение.

Няма дисбаланс, заради правомощието Народното събрание да избира 11 членове на Висшия съдебен съвет, защото те са малцинство в целия състав на органа и това не е достатъчно за осигуряване на ефикасен контрол върху дейността на магистратите. Правомощията на министъра на правосъдието като орган на изпълнителната власт по новосъздадения чл. 130а от Конституцията не са пряко свързани с взаимоотношенията Народно събрание и органи на съдебната власт. Освен това тези правомощия не са за решаване на проблеми на съдебната власт, а са за отправяне на предложения до Висшия съдебен съвет, за участие с други лица в организирането на квалификацията на съдиите, за проверки по дела и за управление на имущество.

С чл. 129, ал. 4 от Конституцията (ДВ, бр. 27 от 2006 г.) бе създадено правило с много ограничено приложно поле – възможност за Народното събрание да прави предложение до президента за освобождаване от длъжност на тримата висши магистрати: председателя на ВКС, председателя на ВАС и Главния прокурор само когато са нарушили грубо служебните си задължения или системно ги нарушават, както и ако с поведението си накърняват престижа на съдебната власт. Това право се упражнява при усложнена процедура – предложението следва да бъде гласувано от две трети от народните представители. Като се има предвид, че съставът на Висшия съдебен съвет включва лица, които се намират в подчинено служебно положение спрямо тримата висши магистрати или в приятелски отношения с тях, напълно реална е хипотезата Висшият съдебен съвет да не може да формира мнозинство за освобождаване на висшите магистрати или да не желае това, въпреки закононарушения, извършени от тях по чл. 129, ал. 3, т. 5 от Конституцията. Преди създаването на оспорената разпоредба правният ред у нас беше безпомощен в такива случаи и противозаконното поведение на магистратите трябваше да се търпи дълго време. Духът на Конституцията на Република България не е в никакъв случай да се толерира безконтролност и безотговорност на висшите магистрати.

В резултат на конституционно решение № 7 от 13 септември 2006 г. в бъдеще контролът върху дейността на висшите магистрати отново ще бъде неефективен, поради това, че се упражнява от тях самите и техните подчинени.

Съдия **Мария Павлова**